

Mikael Svensson

Sitter på trappen ikväll framför porten, lyfter skallen och tittar på piskställningen och tänker att jag har det där vemodet i mig om att jag ska dö. Man är trött nu, orkar inte börja om. Det vanliga som också kompisarna har visar det sig då vi öppnar oss för varandra medan ögonen letar sig mot gårdens gungor. Men de glömmer inte frun därhemma under tiden de har det där ensamma i sig. De har någon som håller dem i hand då de dör. De andra minns sina vilsegångna skröpligheter, sina historier från förr, de ledsamma äventyren, felstegen - de som jag aldrig blev av med. Jag är femtio med mage som inget går att göra något åt, gäddhäng där det skulle sitta muskler, dubbelsidigt ljumskbräck eller vad det är; en allt längre pung, mer eller mindre pattar, lösa skinkor, inget sex i sikte. Sitter på trappen och låter ansiktet omslutas av rök från cigaretten: sitter på trappen i ett moln.

För inte så länge sedan slickade jag på en fruktansvärt fet kvinna som hade en fitta som liknade en leksak från den där skojiga butiken på Drottninggatan, Buttericks. Men om det säger jag ju självfallet inget om då vi gubbar skrockar och minns vår ungdom. Jag tittar in i en hink.

Jag går och lägger mig. Vaknar och minns att jag drömt om Cornelis: att han stoppar sin byxa full med starköl, tre fyra kylskåpskalla burkar i varje ficka; han tittar på mig och ler ivrigt nickande med en svart lock kletad mot pannan. Somnar om, vaknar igen och har den här gången drömt om min pappa som dragit fram en köksstol till min säng, och med fett hår och en röd undertröja som är trådsliten kring halsen så ler även han: med ögonen. Han sitter där och ler, min pappa, utan att dra på munnen, utan att det direkt syns.

*

Med fötterna i sjön, på en sten, ikväll, sitter jag, lyfter skallen och tittar: ser att solen har gått ner och gjort sjön plötsligt fransig. Som var den full av silversvansar; miljoner sill i en svartvit tv. Tittar jag länge så flyttar bilden in i mig, in i min mage. De tusen stenarna om mina fötter vrider sig. I natt drömde jag att jag fick infarkt.

Jag sitter och minns. Idag: hon kommer sportig emot mig (rosa linne, ljusblå bermudakorts), med tränade skinkor och hårda fingrar. Vill krama mig, kramar mig, får krama mig. Det känns skönt och det var ett tag sedan vi sågs, det var ett tag sedan jag kramade en kvinna, vi känner knappt varandra, men vi jobbar ihop ibland, och det tar ett tag innan hon släpper mig. Hon luktar ren avföring, tänker jag, medan mitt leende troligen uppfattas som vänligt. Jag tänker att hon kramade mig för att hon är olycklig på det där bottenlösa viset att hon inte har någon alls kontakt med någonting mer än sina neuroser, vare sig när det kommer till känslor eller sanna relationer – har aldrig haft. Jag vill inte tänka, inte minnas, håller mig om huvudet. Stannar nu, stilla. Ett djur skriker bakom min rygg, en fågel. Kan vara en kråka.

*

Med fötterna i det öppna fönstret ligger jag i soffan och tittar ut på asparna som ser ut som en publik eller bokstavstrogen gospelkör vilken viftar i skiftande intensitet, som dirigerades den av en nyckfull Bob Dylan;

ömsom glättig, ömsom hatisk. Jag minns, jag tänker att det blev så tydligt där på Västerbron att du inte ville ha mig. Trots att du många år senare sagt att just jag kanske är ditt livs kärlek, i brist på annat – eller? Sagt mellan klunkarna av kaffet på allmän plats, eller för att du i din ousägliga svenska skogsödslighet, med mamma och pappa utan ord för inre liv och mänskliga processer men med singel på gårdsplan och bonat vardagsrumsgolv; med perstorpsplatta och pärlspånt; renat i paraplystället och ordning i garaget... att du faktiskt älskar mig fast du ingenting gör eller visar mig för att få mig att förstå, annat än möjligen det motsatta.

Vi hade legat med varandra igen, en gång till, några år efter att du hade träffat en annan mitt i det som jag uppfattande som en fördjupning i vår relation, att vi just då du gick (det gick också för dig för första gången, som jag förstår det, du ropade i mörk) var som allra närmast. Du kom till mig, den gången, den senare gången, då jag sov över i ett av dina äldre barns rum, vilket för tillfället stod tomt. Du knackade på, kröp ner till mig, drog av dig trosorna på väg ner. Jag fick slicka dig och det gick för mig som i pojkåren, redan innan jag gled in. Du krafsade fram min längtan till dig, igen. Den jag hade kapslat in, som en cysta, lagt i licksäck. Vi krafsade tillsammans fram. Mig visade det sig. För på Västerbron, samma sommar, gick du alltså ifrån mig; helt enkelt var det så visuellt bisart att dina fötter började röra på sig allt fortare, du vevade till slut med armarna och spurtade sista biten. Vid Heleneborgsgatan, där jag hunnit ikapp dig för att du stannat och börjat prata med en gammal väninna, som det verkade, vände du ryggen åt mig då du över axeln, och över solglasögonen, såg mig närma mig dig.

Nu plötsligt vill jag ringa dig, säga det där som inte går att säga, som sällan sägs: jag älskade dig. Jag älskar dig (även om ingenting någonsin är alldeles säkert, förslutet; också om jag ringer dig för att jag är ensam och min kropp behöver bli tagen på, och att det därute finns ytterligare tre som jag skulle kunna säga samma sak till utan att ljuga.) Men så börjar jag tänka: jag ser lätt för mig hur jag kommer till dig och hur vi står där i slarvigt belysta hallen och kramas, klär av varandra och hur jag älskar med din nu medelålders kropp och du med min; hur jag smeker dig med hela handen mellan benen, min hand vrickande sig som ett ormhuvud eller en spinnande katt, medan du böjer dig och tar min kuk i din mun. Lika enkelt hör jag, om jag verkligen skulle ringa, hur överraskad du blir av mina ord och hur du förgäves kväver ett skratt, nervöst eller hånfullt kan jag ju inte veta, troligen bara häpet medkännande, moderligt.

Jag ligger i soffan med fötterna i det öppna fönstret, tittar ut på asparna och gråter, för på radion pratar en människa i en och en halvtimme om sitt liv. Det första han säger är att han troligen ska dö i år. Jag vet inte om det är just därför jag gråter.

*

Utanför en tapasbar i Gamla Stan med en dubbel espresso och en cannoli sitter jag. På bordet har jag lagt ut cigariller, en tändare som det står España på och en pocketbok, när sommarens värsta åskväder drabbar kvarteret. Jag tar mina saker och flyttar in. Vid bardisken står en kvinna. Jag hade sett henne redan innan hon kom hit. Hon stannade ett stycke utanför stället en stund; hon såg sig en aning om, eller kände efter, hörde kanske något; ett eller annat som väckte ett minne. Från mitt bord på trottoaren njöt jag av henne: av hur hon hanterade sina händer och hur hon lyfte på fötterna och på vilket sätt hennes hals förhöll sig i

relation till ryggen och huvudet. Jag tyckte att hon hade klass, och hon var klädd helt i svart. Hon liknade en tonårsflicka - eller pojke - i allt utom i ansiktet, där hon var kvinna och – antar jag – också på händerna.

Hon ställer sig vid en bardisk med ryggen mot bordet där jag sitter, men vänder sig snart om och frågar om jag tycker om boken – hon visar att hon läser samma. Vi småpratar lite om den, två tre meningar var, högst: hon tycker om språket. Jag säger något – intelligent, hoppas jag - om att jag gillar kontrasterna mellan det vardagliga och brottet (ett bankrån). Hon nickar, ler och håller med, ler igen och går sedan och sätter sig på en barstol, åter igen med ryggen vänd emot, men inte mer än knappt två meter bort.

Ur högtalarna strömmar först lite bossanova, vispande musik på tassande portugisiska, och sedan sjunger Chet Baker likadant som han spelar trumpet. En man, något äldre än jag, kommer in, pratar omgående med de två servitriserna: de är vänliga mot honom, milt leende – han kanske kommer hit varje dag för att få titta på och prata med vackra kvinnor. Servitriserna tycker att han är en snäll farbror. I bästa fall en fadersfigur.

Jag tänker att jag efter rigatonin – den jag på grund av vädret beställt, jag kan inte lämna stället – ska be henne, kvinnan med boken, sätta sig ner hos mig: ”varsågod och sitt och prata bort en stund medan vädret drar förbi, får jag bjuda dig på något..?”, ska jag säga. Jag lyssnar gärna på hennes livshistoria eller bara en lätt och luftig skröna om vad hon haft för sig under denna morgon eller igår. Sedan ska jag ge henne en vikt lapp med mitt telefonnummer på, säga: ”gör med den vad du vill.”

Servitrisen frågar om det smakade bra, jag säger ”jå”. Hon säger: ”det var snällt”. Jag säger med lite för lång paus: ”jag säger det inte för att vara snäll”. Hon ler yrkesmässigt, med viss eftersläpning, som jazz. Jag vill inte titta på hennes stjärt, som hon klätt i kroppsnära stentvättade kortbyxor i jeanstyg, när hon svänger om och går iväg. Men jag gör det ändå.

När tallriken är borta och bordet är tomt har ovädret dragit förbi. Kvinnan vid bardisken vrider på huvudet och ler medan hon samlar ihop det som ska in i handväskan och lämnar sin plats, går förbi mitt bord och vidare bort mot dörren. Jag ler, tänker sedan att jag är ingenting, en ingen. Efter en kort stund tänker jag istället att hon är en väluppfostrad flicka, artig och konflikträdd; borgerlig, till och med troligen folktoppartist. Från en fin jävla familj. Med ljusskygga hemligheter. Med tusenårigt nedärvda neuroser. En som inte klarar av att vara med sig själv, en ängslig narcissist. Nog såg jag hur hon fingrade på sin smartphone innan hon till slut gav upp och ringde någon vid Hornstull och frågade - med tillgjort glad röst, som sig bör - om hon fick komma förbi. ”Jag stannar bara en kort stund”, hörde jag henne säga, som ville hon markera att hon var en upptagen människa. Idag är det hennes första semesterdag på fem veckor, förstår jag, och hon vet inte vad hon ska göra.

”Jag ska göra ingenting, ta det lugnt, låta dagarna gå”, var det sista jag hörde av henne innan hon slängde handväskan över axeln och gick.

*

Ligger och guppar på vågorna ifrån en familjebåt som viftat förbi mot Hornstull, solen har gått ner bakom Kungshatt och vattnet är som rappad betong. Jag överraskas av hur skönt det är inne i mig, lugnt och stilla.

Fingrarna fladdrar som smält armeringsjärn vid mina höfter, de vita fötterna sträcker jag upp rakt upp mot skyn där en ensam mås hovrar. Jag är bra på att flyta. Är stolt över att jag kan kontrollera mina lungor.

Just efter jag – i orgiastisk lek – låtit min kropp välta likt en tunna strax innan den ska sjunka minns jag tråkigt nog dagens inköp. Jag kommer ihåg att det köpet fick mig att nästan inte klara av att bada; fick mig att ta gruvhissen ner i gråberget; att den incidenten skalade fram mina nerver; att jag blev valhänt sittande på en bänk en god stund på den kommunala badplatsen ett par kilometer härifrån - plötsligt så hopplös. Och som om detta inte vore nog befann jag mig dessutom hjälplöst omsvärmad av en familj med tre småbarn, två uppblåsta tonåringar, en undanglidande far, en farmor och två vackra mostrar samt en stirrande vansinnigt flämtande hund. För att mota olyckan i mig provade jag att kognitivt utröna vad slags språk de talade, människorna här – armeiska, albanska, persiska?

Försäljaren av den olycksaliga varan, en Iphone 4S, mitt inköp, var tack gud både kvinna och medelålders - jag behövde då åtminstone inte tänka att jag har en liten slapp kuk och att tiden då jag kunde springa uppför en skogsbacke är förbi - och hon sa med ömsint övertygelse (jag sa innan jag gick därifrån att hon var duktig) att jag endast var en bagatellartad åtgärd ifrån att få börja knappa Facebook eller kolla Youtube eller avnjuta Spotify i de svarta behagligt mjuka - vuxna - lurar som ingick i köpet. I my ass helvete heller. Det gick inte, inget gick, inte det minsta. Jag fann mig snabbt sjunkande ner i ett träsk av tankar om ett fördömt förståndshandikapp med apple-id'n rättrådigt stirrande ut mig (som en folktopartist) och det trådlösa nätverket snärjande mig likt stockholmska rottrådar, samt med premiumdelen upprämd i röven och med en regnbågsfärgad app i munnen.

Efter badet torkar jag mig med finlemmad omsorg, djupt koncentrerad röker jag en läskande cigarill, fimpar punkaktigt i sjön. På vägen hem, vid småbåtshamnen, ser jag en enorm fågel. Den tar några knyckiga steg på bryggan mellan två familjebåtar innan den lossnar från underlaget och låter sig flyga iväg med först tveksamma och sedan väldiga raa tag. De två sällskapen ser inte fågeln i sin iver att blinka bort fylleskratten. Ett par minuter senare, mitt på grusvägen upp från hamnen, står en råbock. Jag studerar nogsamt hornen, har dem under uppsikt. Strax går en munter, lite punchig, hare förbi.

*

I Riddarfjärden under Västerbron flyter jag, eller, jag minns inte så noga, kanske går jag på sten med tofflorna vid Mariahissen. Kanske promenerar jag in och ut genom dörren till Polska Livsmedel på Brännkyrkagatan, med eller utan smal salt korv i läskapper för en tia, och i öronen expeditens ljungande fras "det går åt helvete med oss", när jag kommer att tänka på att jag nästan aldrig nuförtiden får en stöt av kåthet ifrån lungspetsen och magmunnen ner till ollonet och ljumskarna eller om det mest är tvärtom efter att den – stöten – tagit en omväg via huvudet. Jag är ingen expert på fysiologi, vet inte så mycket om min kropp, men på bussen till jobbet strömmar det i alla fall ändå då och då, det vill säga varje gång hon den glada mamman ifrån Afrikas horn kliver på. Häromdagen var jag så här nära att med handloven nudda hennes tunt påfågelblåklädda höft då jag passerade henne för att kliva av.

Jag sitter på en bänk vid fontänen på Mariatorget utanför salig Lilla Maria, där jag för övrigt en gång fått en

välputsad pistol riktad mot mig, och låter fragment av tankar från igår sockra min stund. Jag kommer ihåg att jag kom att äta en – visade det sig fortare än jag trott – spröd tanke: hur jag än i timtals idisslade den så blev den ändå inte till det klara minnet av den smarta formulering jag en kort stund haft i min hand. Och ja, jo, jag hade velat glänsa med den på Facebook, ty den var både djupsinnig och vitsig, litet egen och lönnlig, smått sjuk - en äkta paradox, helt enkelt.

Jag är nollpunkten och första steget och jag är allt jag äger, jag vill inte äga en rörelse eller stå i butik, vill inte sälja annat än billigt, möjligen mig. Jag vill inte ha några direktiv, kan inte läsa bruksanvisningar, varken Bibeln eller Havamal eller någon särskild bestämd sanning ur djupet av den så kallade svenska folksjälen; typ Lennart Hylands samlade sändningar eller någon snutt av Loket eller han Ledin; Volvo, Snoddas, Bullerbybarnen; Ralf Edströms radiobisittande fludder. Jag tror på mina kroppsliga reaktioner och på den tyngd och den lätthet jag långsamt eller plötsligt förvärvat - de gånger jag noterat det, vill säga. Jag tror något sänar på mina sinnens vittnesbörd och på stunden som studsar mot min handflata som en vilsen nattfjäril på det handblåsta fönstret där hemma – vad nu det är, hemma, var? Jag tror på dig, på det du säger. Även om du ljuger mer eller mindre medvetet.

*

Det har blivit natt. Fladdermössen har kommit till mitt kvarter och malarna trycker sina råttludna kroppar mot de kalkade fasaderna. Månen har samma färg som plasman som tappades ur mig den där gången på blodbanken på Kungsgatan, då jag just hade ätit en capricciosa med extra salami; extra feta, extra jalapeño och extra ost. Man avbröt den gången min gripbara stund i sjukhussängen, plockade enkelt ut kanylen redan efter en deciliter, och jag fick vare sig sextio kronor till två stora stark på City Restaurang på Vasagatan runt hörnet eller en bunt med färdiggjorda rågsmörgåsar som jag brukade lägga i en servett och stoppa i fickan.

Jag står kvar mot balkongräcket tills jag blivit kall om magen (men bara där), och går sedan motvilligt tillbaka till datorn, där jag är involverad i en chattstund med en snäll människa som pochar på att visa mig fotografier av skära, gröna och brandgula nallar hon vunnit på Gröna Lund. Plötsligt visar hon istället gryniga sekvenser av sina långa pattar innan hon lika plötsligt återgår till nallarna. Jag klär rasande på mig och går ut i lila mjukisbyxor och kanariegul utanpåskjorta, stoppar nakna fötterna direkt i skorna, låter datorn ticka ström. Promenerar utan avbrott till utkanten av samhället; förbi alla hyreslängorna med tre våningar och två portar, passerar radhusen som liknar skokartonger och de fyrkantiga kedjehusen med en helt fönsterlös vägg. När jag till sist nått det sista av tolv låga friköpta mexitegelvillor ställer jag mig där bredbent med händerna kramande om ett järnstaket. Jag tittar noggrant in på några hängbjörkars vajande lövmassor: allt det där, där inne, där, allt det där, ser ut som gråa tysta djur mot svart natt. Det finns ingen sång för det här.

*

Ensam mitt på övre däck av en skärgårdsbåt roterar jag sakta på stället på mjuka gummisulor under stjärnorna och en hafsigt påmålad måne. Det blåser litet och havet gungar: bilden av öarnas raggiga silhuetter lutar än åt ena hållet, än åt det andra. Två våningar ner spelar en pappa med sin pojke på elgitarr och trummaskin - djupt hjärtlöst: dansband uppblandat med roliga lösskäg till de rockigare Eagles-numren.

Jag vill verkligen gråta, hugger tappert tänderna om tårarna - gråta: om det är över min egen plåga, eller över det oerhört sorgliga i att ett lönearbete så helt utan känsla kan gå i arv till ett oskyldigt barn. Det är tänkt att vi – kickoff med jobbet - efter obligatoriska räkfrossan måste jagas upp, man skriker åt oss att köra hårt. Alla skrattar och innertaket är endast ett par meter ovanför deras huvuden. Jag röker, tar en till, vill röka mer. Ett rytande stiger ur mig från ländrygg till ansikte, där läpparna stänger om. Jag grimaserar, kastar snabbt en blick åt sidan och går sedan oändligt långsamt de två trapporna ner till de andra, stoppar en hand i fickan på mina grå chinos – jag vill också kunna säga att allt var så lyckat.

Klockan 23.12, vid landgången - jag kliver av i en hop av fnissande kollegor - har mina sinnen fått så mycket stryk och jag är så illa därän att jag är helt säker på att jag är autistisk och ärftligen utsatt för livslång isolation, och att mina fem lemmar kommer att svartna och falla av inom högst tio år. Jag ler tappert på måfå, vet inte åt vem eller varför. Men man måste anstränga sig, det går inte annars. Man måste vara lite glad. Annars går det inte.

Jag går och lägger mig mitt i filmen som jag tycker om med en trötthet som känns som sten. Tittar på min lilla nalle och nojsar lite med den, pratar till den och lägger min näsa på dess nos - projicerar liv i dess kalla döda ögon av plast. Jag vänder mig mot tapeten och råkar i rörelsen nudda min ena hand med den andra, greppar tillfället och smeker mig på underarmen en liten stund. Jag minns hur Helena sträckte sin arm snett bakåt då vi låg sked (kanske brukade hon göra så, jag tror det, ja, så var det, det var fler än tre gånger, det blev något hon gjorde, som hon var, åtminstone ett tag, i alla fall med mig, likaväl som hennes mun förvreds då det gick för henne). Vi vaknade så - och jag minns att hon smekte mig över håret och pannan och ibland över hela huvudet.

*

Skulle vilja dansa med knutna nävar och stadigt tittande blick rakt in på bröstskåran och paddla kajak, men jag står under balkongen med hängande händer, med ett obestämt hugg tvärs över låret och en plötslig punktviss värk mellan revbenen. Som skulle jag när som helst kunna gå i bitar eller stanna.

Jag är ute och går med en påse morötter. Jag har glömt att dra upp gylfen. Jag står och tittar på månen och stjärnorna i ett hav av skrattande människor som tittar åt ett annat håll, på något annat. Jag försöker skämta.

Rökte just med avsmalnade ögon och det smakade som att jag ätit direkt ur askkoppen. Jag blundar, ställer mig upp, lägger en handflata mot ryggslutet, tänker lutad mot en tall: det blev inget av Runes pojke. Jo, en nykter alkoholist - vilket ju såklart är tufft och skänker mig en air av äventyr och stadga i en och samma tugga. Och pappa vart jag, men varenda cp klarar ju av att vrida fram tillräckligt med klet ur pitten för att befrukta ett ägg. Mitt barn, åh: han är det bästa av mig och det bästa av hans mamma; det som – om vi hade ägt kraften, modet och förståndet att renodla det – hade kunnat få oss att hålla oss kvar vid varandra, vilket jag nu hade kunnat skriva om jag trott på idén om familjen. Men sådant behövs inte, det är fullt tillräckligt att uppslukas av en annan; att mitt i vardagens trivialiteter - som promenader till och från kaffemaskinen, och artigheter om väder och vind - få titta in i glimten av leende hopp i ögonvrån (om att få lyfta på troskanten och titta in där). Att bli beroende.

En god vän till mig tog just bilen och åkte in till staden ett stycke ifrån den stuga vi hyrt över helgen. I staden ska han snart träffa en kvinna som ser på honom med ömhet och åtrå, om vartannat (han lät bli att tvätta sig). Ett stygn av avund sys invid min hjärtmuskel. Om han – på den kurviga vägen omgiven av skog i mjölkdimman från havet (klockan är 21.42 och det mörknar tidigt såhär års) – skulle köra rätt in i älgen och få älgens mörka huvud och tänder och tunga uppblandat med glaskross mot sin hals, så skulle jag och den där kvinnan, som nu är kär i honom, bli förälskade i varandra på begravningen, eftersom jag är hans gode vän och i mycket delar hans grundläggande värderingar och håller på ett ungefär hans takt och ton och tempo. Hon skulle helt enkelt kunna se på istället mig i glödgad åtrå och i väl avsmakad ömnad. Hon skulle rentav kunna inse och upptäcka att jag har det mesta av vad han – den nu begravde – hade. Inklusive det där lilla extra.

Jag har de sista veckorna i samband med sänggåendet, efter eltandborsten gjort sitt och efter jag hängt skjortan och byxorna över en stol, börjat slipa kniv. Med fingertopparna har jag ägnat mig åt att trumma fram halsens kraftigaste artär.

*

Jag sitter med handen i en skål med jordnötter, efteråt. Minns en bildström från dagens förflyttning mellan centrum och trappen upp mot mitt kvarter; hur det någonstans mitt i parken jag alltid passerat klack till i mig, som en bristning vilken möjliggör en fors via en dammlucka från ett annat, ett mörkare annat; långt vanligare förr då mitt barn var ett småbarn än nu men som sagt också nu. Jag ser klart för mig, där jag rör mig framåt, omgiven av bänkar och buskar och lyktstolpar, hur min nu tonårige son ligger med fötterna ut mot hallen i en rökfylld bostad, vårt hem, och när jag drar honom i strumpfötterna; den ena strumpan är på väg att glida av och från den andra sticker nästan hela stortån fram; så ser jag, då hela kroppen blivit synlig, att halva hans huvud är borta.

Ibland, som igår eftermiddag, när jag kommer hem och har vandrat runt en stund i lägenheten, i glipan mellan skötsel av blomkrukorna och mina middagsförberedelser, så kan jag få en plötslig förnimmelse av att det står någon där ute på gräsmattan mellan träden nedanför mitt fönster med en sten i handen. En målinriktad person som vill invadera, som har makt att dramatiskt förändra: en som fokuserat kan ordna så att jag resten av mitt liv måste förflytta mig i rullstol, som kan knuffa in mig i återkommande psykoser; skänka mig – eller mitt barn – kronisk skräck.

Efter att jag har tittat porr – vad ska en ensam man göra! - så kan det en dag eller två, ibland tre hela dagar efteråt följa i mig, förfölja mig, fotografiskt detaljerade minnen ifrån det jag sett. Jag kan, utan att jag vill det, i varenda hyfsat tränad tjej mellan nitton och trettiofå, då hon är på väg in eller ut ur en tunnelbanevagn, i busskön, på torget, vid kassorna på ICA... Utan vidare föraning kan jag se henne i en pornografisk situation – stående lutad över rullbandet vid kassan med bröstet klämda mot matvarorna; färdigskuret bröd, en påse gröna äpplen, ett halvt kilo normalsaltad smör, stekfläsk; medan hon med ena handen drar en stjärthalva åt sidan.

De som gått före har inte berättat något för mig om detaljerna i åldrandet – inte heller har jag sett det på tv.

När jag åker långfärdsbuss och tar av mig kängorna tänker jag inte på att det kommer att bli lite besvärligt att några timmar senare få på mig dem igen, att fötterna då har svullnat. Just nu och tillsvidare har jag tre personer som kanske inte vill men som utan vidare kommer att bära min kista. Det blir – med tre kistbärare – en kavande sista promenad, med det avmagrade vilt stirrande liket av mig glidande in mot ett hörn av kistan.

Jag har den sista tiden börjat röra mig i hemmet utan glasögon. Det är skönt att se allt grumligt – det känns som simmade jag lugnt runt bland möbler och föremål som nu blivit rundade i kanterna, helt överdragna med alger och mossor och gel.

Jag stannar, står och tittar ner på handfatet. Vattnet rinner trögt undan och ur den lilla nagelstora öppningen uppe vid kanten under kranen, som man ska lägga tummen mot då man rensar stopp (med gummit som Dizzy Gillespie lade mot sin trumpet innan han blåste upp sina kinder till groteska dimensioner), strömmar det små flugor. Några av dem kittlar mina näsborrar, jag låter dem.

Jag sitter med löst knäppta händer på sängkanten och kan bara konstatera att jag kan sitta utan ryggstöd mycket längre än i ungdomen eller som ung vuxen eller - om jag ska precisera mig, säga som det är, tala klarspråk - till och med som fyrtioåring. Det känns hoppfullt, fråga mig inte varför. Jag reser mig snabbt och ger mig ut, rafsar med mig en pocket och lurarna till mobilen – går ut och iväg. På huvudet bär jag min svarta keps som jag köpte av en knotig kärring på finska sidan och tröjan fick jag av en eritreanska vars kön var som en skål med olja. När jag passerar pizzerians uteservering sitter min tonårssons gamla dagiskompis pappa där som vanligt. Hans ena okben är blått och gult och grönt. Han håller med bägge händerna om ett stop, lyfter det inte. Han sitter som bar han en galge under skjortan. Vi säger alltid hej.

Sitter i kafferummet och detaljerat men ändå effektivt berättar jag om hur det gick till när en fullt rörlig pappa min pappa inte längre visste hur man placerar sig själv i en bil. En lång smal karl med långa fingrar och ett långt ansikte, vilket brukar antytt luta då han vill lyssna, sluter bägge sina händers fingrar om kaffemuggen och börjar blåsa och flacka med blicken. Det är inte min ångest han reflexmässigt tror sig om att storligen börja bära, det är hans.

Jag tror att jag kommer att få glaukom. Om inte annat så katarakt. Ögonen rinner vid minsta vindpust. Synnerven värker, känslan är grusaktig och jag gnuggar mig mot tröjan.

Jag ser för mig hur jag kryper upp på en människa, men det är något som inte stämmer: karlen som kryper är mindre än jag med små vita händer, han har rosa skinn och dålig hy och förfärlig andedräkt: som pappa min pappa. Jag är en myop på planeten Tellus. Mitt andranamn är Björn. Jag sitter med ena handen i en vas med vatten, den andra har jag lagt i byxan för säkerhets skull.

*

Rör mig ängsligt över spårvagnsspåren vid Jaegerdorffsplatsen, jag är väl inte van. Jag är uppifrån men har tagit ett rum här nere. En flicka som lockar. Vi håller lite handen, hon sträcker fram läppen och vi säger hejdå och dricker kaffet. Efteråt besöker jag en kines och knallar kring upp och ner hit och dit mellan

Pustervik och Landala och ryggen är blöt och i ögonen har jag hela tiden sol och jag tänker att snart bajsar jag ner mig om jag inte får komma in. Jag behöver soppa. Fisk

När jag kommer hem igen luktar det mögel. Det strömmar miniatyrflugor ur tvättfaten, de rör sig som kletade de med sig som delade de på sig. Det kliar i mina ljumskar och mellan tårna: jag vill hela tiden krasa. Jag har sex med en disktrasa och en tom toarulle.

*

Idag var jag hos doktor Sara. Hon klippte bort en vårta och spolade öronen och när hon rörde vid mig med plasthandskarna öppnade jag munnen, släppte ut lite luft. En vacker dag kommer hon att säga åt mig att jag ska lägga mig på britsen på pappret och sedan ska hon stoppa in sin smala hand i min stjärt för att få känna på prostatan. Jag har ju berättat för henne om kisseriet.

Sitter hemma vid kaffekoppen med fina ryckningar på överläppen och ut mot kinderna. Jag drar på mig byxorna och tar min korta vindjacka i handen och går ut, tar tunnelbanan, kliver av vid Mariatorget - ut ut på gatan, solen i ansiktet. Bilarna och människorna som skrattande strömmar mot mig, cyklarna, bussarna som kränger och hundarna hundarna... allt är tyst: instängd i lurarna tumlar Europas The final countdown, om och om igen. Jag avskyr den.

In in, fort in: inne i en putsad bar med apelsiner och kryddiga skorpor och tusen speglar på Götgatan kvittrar på pitemål en söt överparfymrad expedit på om croissant och latte. Men när jag passar på att dröja vid hennes blick så tittar hon snabbt ner. Jag beställer därför ingenting, går ut igen. Jag skulle kunna vara hennes far, hennes kvarlämnade pappa, hon min bortslarvade tös, när jag låg med henne skulle jag skämmas. I skyltfönstren ser jag att mina byxor och min jacka hänger löst. Att mitt kött hänger löst. Det svider i bröstet. Min blick faller ner mot kvinnornas väl klädda underliv, den fixerar sig vid deras kön, vill se se blygden röra sig, se vulvan. Jag går på bio: det är en film om kamp och solidaritet och om en man och en kvinna som rör vid varandra, som kämpar tappert tillsammans.

Jag sitter på tunnelbanan igen, det hugger till i hjärtat som av en grov nål. Jag tittar i fönstret på mitt ansikte. Det ser ut som att det har varit där länge, ansiktet i fönstret: tittat på mig medan jag satte mig ner.

Sitter vid köksbordet, som folk, och petar med nageln fläsk mellan tänderna och tänker att det är antingen för att det fastnar fläsk mellan tänderna eller på grund av nervös mage som jag har dålig andedräkt. Om jag nu har dålig andedräkt, jag vet inte - ibland får jag för mig att jag alltid har dålig andedräkt. Det har också hänt, de sista åren, då jag plötsligt stannat och vänt mig om att jag har mötts av dålig lukt, och därefter snabbt tittat mig omkring för att se om någon i närheten kan ha luktat illa: men inte. Jag har varit ensam, det har varit långt till en annan människa.

Löven har bara på en vecka färgats till rött gult och brandgult och jag säger till min tonårige son: "löven har på bara en vecka bytt färg". Han säger ingenting, hugger gaffeln i en bit fläsk, tuggar med nedböjt huvud och jag fortsätter att titta ut.

Min son ser nu på mig. Han säger djupt allvarligt utan att harkla sig eller flacka med blicken: "Varför tog det slut mellan dig och mamma, du kan säga som det är". Jag lyckas hålla mig på rätt sida av att svälja hårt och snegla mot fåtöljen, som min pappa skulle ha gjort. Åratal i terapi har ändå gjort nytta, nästa generation blev i mitt fall bättre.

Om att hålla undan: att bära ut soporna, diska, dammtorka, trava morgontidningarna, skura fläckar och fett. Att göra gymnastik, armhävningar, ta regelbundna promenader; att fylla lungorna med luft, stärka hjärtat, sträcka på stela muskler och räta på förtorkade leder. Det är en ojämn kamp. Jag vet, jag för den, kampen. Och jag kommer att förlora.

Jag tänder ett ljus. Det doftar av tändstickan varje gång fuktig sommarstuga och sjuttioal och sextioal och ledmotivet från Tredje mannen ur en turkos väckarklocka på armstödet av en galonklädd kökssoffa. Min son ser på mig igen, till kaffet. Jag tittar tillbaks vid sidan om ljuslågan, lyfter sedan fram glasögonen till nästippen och börjar läsa ur en tidning. Sonen reser på sig och när han passerar min plats så krafsar han mig i förbifarten lite på huvudet. Det gör han nog inte för att jag är den nedslitne av oss två, utan av kärlek. Han gillar mig helt enkelt.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Per Teofilusson med Poeter.se id #8321 innehar upphovsrätten